

Dosarul nr. 2ra-1979/18

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) V. Sanduța

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) L. Bulgac, S. Gîrbu, G. Dașchevici

ÎNCHEIERE

26 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vladislav Teleba,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vladislav Teleba
împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministerului Justiției și Ministerului
Finanțelor cu privire la repararea prejudiciului material și moral și compensarea
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de Vladislav Teleba și s-a menținut hotărârea din 7 iunie
2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 1 martie 2016 Vladislav Teleba a depus cerere de chemare în judecată,
ulterior concretizată, împotriva Inspectoratului General al Poliției și Ministerului
Finanțelor, solicitând încasarea de la Inspectoratul General al Poliției, prin
intermediul Ministerului Justiției, a sumei de 1 748 de lei cu titlu de compensație
pentru repararea prejudiciului material și 3 000 lei a prejudiciului moral, cauzat în
urma atragerii neîntemeiate la răspundere contravențională și compensarea
cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că la 1 iunie 2012, de
Ziua Internațională a Copiilor, a fost stopat de agentul constatator Șoimu Victor pe
traseul Chișinău - Bravicea km 3 și i s-a întocmit proces-verbal pentru depășirea
limitei de viteză cu 17 km/h.

La momentul întocmirii procesului-verbal i-a comunicat d-lui Șoimu Victor
că se deplasa regulamentar, având în salonul automobilului doi copii minori, nu era
grăbit, pentru că mergeau să sărbătorească Ziua Copiilor la un Centru de distracții
din mun. Chișinău. Agentul constatator a ținut morțiș că a încălcat regulile
circulației rutiere și nu are decît să se adreseze în judecată pentru a dovedi
adevărul. Astfel a depus o contestație la Judecătoria Centru, mun. Chișinău, prin
intermediul oficiului poștal.

La ședința de judecată la judecătorul Ion Busuioc nu a participat, nefiind citat legal, fapt despre care a menționat în recursul din 28 septembrie 2012, depus în Judecătoria Centru, mun. Chișinău.

Ulterior, la 14 noiembrie 2012, prin decizia Curții de Apel Chișinău a fost casată hotărârea judecătorului Busuioc Ion și a fost trimisă cauza la rejudicare în prima instanță. La examinarea contestației de către judecătorul Gafton Alexandru, a participat la două ședințe de judecată, cea din 30 ianuarie 2013 și 5 martie 2013, fiind emisă hotărârea la 5 martie 2013, prin care s-a admis contestația împotriva procesului-verbal și a deciziei agentului constator, acestea fiind anulate din motivul lipsei cărorva probe care ar dovedea vinovăția sa.

La fel, a mai indicat că, având în vedere faptul că locuiește în mun. Bălți și a fost nevoit să se deplaseze cu automobilul propriu de patru ori în mun. Chișinău pentru a dovedi nevinovăția sa în comiterea contravenției imputate de agentul constator Șoimu Victor, a suportat cheltuieli pentru alimentarea automobilului, în mărime de 1 748 de lei.

Prin încheierea din 5 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a atras în proces în calitate de pârât Ministerul Justiției.

Prin hotărârea din 7 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată depusă de Vladislav Teleba împotriva Inspectoratului General al Poliției, Ministerului Finanțelor și Ministerului Justiției cu privire la repararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În motivarea soluției adoptate, instanța de fond a constatat netemeinicia acțiunii înaintate menționând că declararea nulității procesului-verbal cu privire la contravenție nu oferă reclamantului dreptul la repararea prejudiciului și încasarea cheltuielilor suportate în procesul contravențional.

În acest sens, instanța a reținut că nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenție, constatată prin hotărârea din 5 martie 2013 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, nu denotă faptul lipsei vinovăției reclamantului Vladislav Teleba, condiție obligatorie ce urmează a fi întrunită pentru posibilitatea solicitării compensării anumitor prejudicii materiale.

Totodată, instanța a constatat că reclamantul nu a prezentat careva probe care să justifice repararea prejudiciului moral estimat în sumă de 3 000 lei, sau probe care să ateste cauzarea frustrărilor, stresului și a neliniștii, ponegririi onoarei, demnității și reputației, astfel încât să constituie temei de despăgubire din partea statului.

La 29 iunie 2017, Vladislav Teleba a declarat apel împotriva hotărârii din 7 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Vladislav Teleba și s-a menținut hotărârea din 7 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La 31 iulie 2018, Vladislav Teleba a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului, Vladislav Teleba a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând instanțele de judecată nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat eronat legea.

Astfel, a indicat că instanța de fond și cea de apel eronat au aplicat la litigiul din speță prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, or aceasta nu are nici o incidență cu cazul examinat, iar aplicarea eronată a acesteia a condus la soluționarea ilegală a litigiului.

Legea menționată vizează expres ca părți a raportului delictual organele de urmărire penală, procuratura și instanțele judecătorești, pe când în cazul dat ca exponent al statului vine agentul constatator.

La fel, consideră că instanța de fond și cea de apel eronat nu au aplicat la caz prevederile art. 1398 alin. (1) și (3) din Codul civil.

La 21 septembrie 2018 Inspectoratul General al Poliției, reprezentat în bază de procură de către Valentin Andriuță, a depus referință, prin care a indicat că recursul declarat de Vladislav Teleba este declarativ, neîntemeiat și urmează a fi considerat inadmisibil deoarece nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a fost expediată participanților la proces la 6 iunie 2018 (f.d. 230), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește.

Din aceste considerente, recursul din 31 iulie 2018, se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Vladislav Teleba nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Vladislav Teleba.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Dumitru Mardari